

gar och deras proviant hade tagit slut. Att reparera skadorna var omöjligt utan vissa verktyg som funnos på Serats bil. Hade Georg följt med Serat på hans och Yews nattliga färd från Anhsi den 20 november, så hade missödet hastigt kunnat botas. Men nu låg han där, tack vare sin motvilja mot nattmörkret, hjälplös och avskuren både från verktygen och vårt läger. Han hade just beslutit att skicka Liu Chia de nio milen till oss, vilka den unge kinesen halvspringande bort kunna tillryggalägga på femton timmar.

Efter två timmar och sedan Georg fått de små förord vi medtagit återvände vi samma väg vi kommit för att från lägret vid Lo-t'o-ching hämta den hjälp Georg behövde. Det blev kallt i bilen, redan klockan 8 — 9° och nattens minimum — 16,3°.

Vid Ma-lien-ch'üan stannade vi ett tag för att hämta vatten. I snåren hördes några män samtala. Vi sökte dem i månskenet, men de försvunno som skuggor.

Vi fortsätta. Billamporna äro tända. Belysta av deras skarpa ljus träda tamariskerna fram ur mörkret som vita vålnader och spöken med uppsträckta armar. Effe förklarar att en man sticker upp huvudet över krönet av en liten kulle; ack, det är blott ett vägmärke.

Klockan var över ett på natten då vi efter tolv timmars färd nådde våra tält vid Lo-t'o-ching. Alla sovo så djupt att vi måste sätta liv i dem med sirenen. Vårt sena aftonmål och långa överläggningar höllo oss uppe till klockan 4 f. m. medan vinterkölden knäppte där utanför.